ప్రయాణంలో ప్రణయం

*

'ఆనందకృష్ణ'

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకే రావలసిన రైలు 'సాకేం' అన్నట్టుగా రెండు గంటలు లేటుగా నాలుగు గంటలకి చేరింది రాజమండ్రీ స్టేషనికి. రైలు ఆగడం తరువాయి మూర్తీ, శాస్త్రీ మూర్తి బర్త్ వీ కంపార్ట్ మెంటులో వదిలి పెట్టి, బెడ్డింగూ లోపల పెట్టించారు. రైలు కదిలేవరకూ ప్లాటుఫారం మీద కబుర్లు చెప్పుకుంటూ రైలుకదిలాక రైలెక్కారిద్దరూ. అంతవరకూ కంపార్ట్ మెంట్లో ఎవరున్నారో కూడా సరిగా చూడలేదు. ఆకంపార్ట్ మెంట్లో మూర్తితో ప్రయాణం చేసేవారు ఒక పెద్దమనిషి, మరొక అమ్మాయి. తక్కిన బర్త్ లు అన్నీ ఖాళీ.

రైలు గోదావరి స్టేషను సమీపిస్తోందనగానే, "అరేయ్! మూర్తీ ఈమూరైనా అదృష్టం నీవైపు ఉంటుందనుకుంటా" అంటూ ఏదో కంగారు కంగారుగా మాట్లాడుతున్నాడు.

"ఈ రైలు చూస్తేనే తెలుస్తోంది, మన అదృష్టం. రెండుగంటలు లేటు; సికింద్రాబాద్ లో కనెక్షన్ మిస్ అయితే ఇంకపూర్తి అవుతుంది" అన్నాడు మూర్తి నవ్వుతూ.

రైలు గోదావరిస్టేషనులో ఆగడం కదలడం జరిగింది. చివరిమాటుగా "బెస్ట్ ఆఫ్ లక్" అంటూ స్నేహితుడుకి వీడ్కోలు చెప్పి పోయాడు శాస్త్రి.

మూర్తి కళ్ళాదాని చెప్పాలి. ఇరవై రెండు, ఇరవై మూడు సంవత్సరాలు దాటదు అతనివయస్సు. ఎవరికైనా ఇట్టే ఆకర్షించగల అందమైన విగ్రహం, ముఖం చూస్తేనే చెప్పవచ్చు ఏదో పెద్ద కుటుంబంలో దానేనని.

శాస్త్రి వెళ్ళిపోగానే మూర్తి తనబర్త్ మీద పక్క వేశాడు. ఏవో పుస్తకాలు తీసిచూస్తూ కూచున్నాడు.

. గోదావరి బ్రిడ్జి మీద మందంగా నడుస్తోంది రైలు. మూర్తి మధ్యమధ్యలో పుస్తకం చదవడం మానేసి గోదావరి వైపూ, గోదావరిలో పోతున్న పడవలవైపూ చూస్తున్నాడు. అనుకోకుండా ఎదుటిసీట్లో కూర్చున్న అమ్మాయి వైపు చూశాడు మూర్తి. అంతవరకూ అతనివైపే చూస్తున్న ఆ అందమైన అమ్మాయి చటుక్కున తనకళ్ళు తిప్పేసింది సిగ్గుతో.

"ఎంతదాకా వెడుతున్నావు నాయనా!" పెద్ద తరహాగా ప్రశ్నించాడు అంతవరకూ పేపరుచూస్తున్న పెద్దమనిషి పేపరు మడిచేస్తూ. ఆయన వయస్సు ఏభైసంవత్సరాలుండొచ్చు. బట్టలూ వాలకం చూస్తే పెద్ద ఉద్యోగస్థుడు లాగానే కనిపించాడు మూర్తికి.

"బొంబాయ్ పోతున్నానండీ" అని వినయంగా జవాబిచ్చి "మీ రెంతవరకూ వెడుతున్నారండీ?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు, మూర్తి.

"మేమూ బొంబాయే."

"సికింద్రాబాద్‌నుంచి మీరు ఎక్స్‌ప్రెస్ ట్రయిన్‌లో రిజర్వు చేయించారా?" మూర్తే అడిగాడు.

"పొద్దున్నే రైలులోనే రిజర్వు చేయించాము. కాని ఈ రైలు కాలకంమూర్తే సికింద్రాబాద్‌లో కనెక్షన్ దొరుకుతుందని నాకు నమ్మకంలేదు". రైలు వేగంగానే పోతోంది. మధ్య మధ్యలో మాటలు సాగుతున్నాయి.

"ఎవరి అబ్బాయివి?" మళ్లీ ఆయనే అడిగాడు.

సమాచారం చెప్పాడు మూర్తి, తను పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ వరంధామరావుగారి ప్రథమ పుత్రుడనని.

"ఏం చేస్తున్నావ్?"

అయినా ఎందుకండీ ఈ ప్రశ్న అన్నట్టుగా ఆయనవైపు చూసింది ఆ అమ్మాయి.

"ప్రకటనలు చదవడంతోటి అన్నట్టు కాలేజీ లెక్చరర్ అండీ" జవాబిచ్చాడు మూర్తి నవ్వుతూ.

"బొంబాయి ఏదైనా ఇంటర్వ్యూ కోసమా?"

అవునండీ అంటూ ఆ ఉద్యోగం ఏకంపెనీలోనో, దానికి కావలసిన క్వాలిఫికేషన్స్ ఏమిటో, తన క్వాలిఫికేషన్స్ ఏమిటో అన్నీ ఏకరువుపెట్టేడు మూర్తి. ఆ మాట లాయన అవన్నీ ఎలాగా అడుగకపోడని.

"అయితే ఇంకేం! కావలసిన క్వాలిఫికేషన్స్ అన్నీ ఉన్నాయ్ నీకది వస్తుందను కుంటా."

మూర్తి నవ్వుతూ "క్వాలిఫికేషన్స్ బట్టి ఉద్యోగం వచ్చేటట్టయితే నేను యిది వరకు వెళ్ళిన ఇంటర్వ్యూల్లో ఏదో ఒకటి రావలసిందే" అంటూ.

"ఒక ఇంటర్వ్యూకి నేనూ నా మిత్రుడు వెళ్ళాం. అతనికి ఎమ్. ఏ. లో జస్ట్ సెకండ్ క్లాసు. నాది యూనివర్శిటీ ఫస్ట్, నాకే వస్తుందనుకున్నా ఆ ఉద్యోగం. కాని ఆ ఉద్యోగం అతనికే ఇచ్చారు. అలా జరగ డానికి కారణం ఆ కంపెనీ డైరెక్టర్లలో ఒకాయనకి ఆ మిత్రుడు అల్లుడు అయ్యే వరకూ తెలీలేదు."

ఇలా ఒకటేమిటి? తనకు జరిగిన అన్యాయాలన్నీ ఏకరువుపెట్టేడు.

"ఇంతకీ నీకు వివాహం అయ్యిందా?"

లేదని అడ్డంగా తలూపాడు మూర్తి.

ప్రయాణంలో ప్రణయం

"పోనీ నువ్వుకూడా అలా ఒక డైరెక్టరు గారిని ఎందుకు మామగారు చేసుకోకూడదు?" నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు ఆయన.

"అటువంటి ఉద్దేశ్యం ఉంటే ఎప్పుడో చేసుకునేవాడిని. కాని ఉద్యోగంకోసం నేను దొంగదార్లు పట్టదలుచుకోలేదు. మా నాన్నగారికి కూడా ఇష్టం లేదు అలా చెయ్యడం" అన్నాడు తన నిశ్చయం తన మాటల్లో తెలిసేలా.

మూర్తి మాటలు వినగానే ఏమనుకో ఆయన నవ్వేశాడు.

అంతవరకూ వాళ్ళ సంభాషణ వింటూన్న ఆ అమ్మాయి కూడా నవ్వేసింది.

"మా అమ్మాయి రాధ, బియ్యే ప్యాసయ్యింది, బొంబాయి యూనివర్సిటీనుంచి ఈ సంవత్సరమే" అంటూ మూర్తికి పరిచయం చేశాడు.

రైలు మెల్లిగా ఏలూరు చేరింది. భోజనానికి ఆర్డరిస్తున్నాడు మూర్తి. "మీరు కూడా ఆర్డరిమ్మంటారా?" అయన్ని అడిగాడు మూర్తి.

"అక్కర్లేదు. క్యారియర్ ఉంది. నువ్వు కూడా మాతో తిందువుగానిలే నాయనా" అన్నాడు ఆపేక్షగా.

"అబ్బే ఎందుకులెండి! క్యారియర్ తెప్పించుకుంటాను" అన్నాడు మూర్తి, మీరు తెచ్చుకున్న క్యారియర్లో నాకు కూడా ఎక్కడ పెడతారు అన్నట్టుగా.

"మీకు కూడా సరిపోతుందిలెండి. మాతో పాటే తిందురుగాని" అంది ఆ అమ్మాయి.

ఆయనమాట కాదనగలిగాడు కాని ఎందుకో ఆ అమ్మాయిమాటని తోసెయ్యలేకపోయాడు మూర్తి.

ముసలాయన భోజనం చేసిన కాస్సేపటికి నిద్రపోయాడు. రాత్రంతా ఏదో పుస్తకం చదువుతూనే ఉన్నాడు మూర్తి.

"ఏమిటండీ! ఏదో పరీక్షకు చదివినట్టు చదువుతున్నారు. ఈ ఇంటర్వ్యూకి?" ప్రశ్నించింది సిటీ అమ్మాయి కొంటెగా నవ్వుగా.

"అబ్బే ఇది ఇంటర్వ్యూకోసం కాదండి! పెరల్ బక్ నావెల్. అయినా ఈ ఇంటర్వ్యూల కోసం చదవడం దండగండీ! తీరా ఏ డైరెక్టరు చుట్టమో వస్తాడు. ఉద్యోగం తన్నుకు పోతాడు" అన్నాడు మూర్తి.

"పోనీ మీరూ ఎవరినైనా..."

"పూర్తి చెయ్యండి! ఏ డైరెక్టరునో మామగారు చేసుకోమనీ. అంతేగా? మీరిచ్చే సలహా .....చూడండీ అలా ఉద్యోగం సంపాదిస్తే లోకువ అయిపోతాముండీ. అంతెందుకు? మాకజిన్ ఒకతను ఒక పెద్ద ఆఫీసరుగారికి అల్లుడయ్యి ఉద్యోగం సంపాదించాడు. ఇప్పుడేదో పెద్ద ఉద్యోగమే చేస్తున్నాడు. ఉత్త బియ్యే ప్యాసయ్యాడండీ! ఇప్పటికీ అంటూనే వుంటారు వాడి స్నేహితులు, మామగారి ధర్మమా అని మంచి ఉద్యోగమే సంపాదించాడు అని."

"లోకంతోపాటు మనంకూడా మారిపోవాలండీ. అందరూ అలా చేస్తున్నప్పుడు మీరు కూడా అలా చెయ్యడంలో తప్పేముంది?"

దీపపు కిరణాలు ఆమె మొహంమీద పడుతున్నాయి. తెల్లనైన ఆమె మొహం తళతళా మెరుస్తోంది. ఆమెవైపే రెప్ప వాల్చకుండా చూడాలనిపిస్తోంది మూర్తి మనస్సు. అలా చూస్తున్నవాడల్లా ఆమె ప్రశ్నకి నవ్వేసి "అబ్బే ఉద్యోగం లేకపోతే పోనీలెండి. నేను మాత్రం అలా చెయ్యలేను" అన్నాడు మూర్తి.

* * *

రైలు పొద్దున్న తొమ్మిదిన్నరకి చేరింది సికింద్రాబాద్. కనెక్షన్ మిస్ అయ్యారు. వెయిటింగ్ రూమ్కి దారితీసారు ముగ్గురూ. స్నాన భోజనాలయ్యాక మూర్తి రిజర్వేషన్ చేయించాడు సాయంత్రం రైలులోనే. వాళ్ళ అదృష్టం, ముగ్గురికీ ఒకటే కంపార్ట్‌మెంట్‌లో బర్తులు దొరికాయి. రిజర్వేషన్ సంగతి ఆయనకి చెప్పి "మీరిక్కడే ఉంటారాండి. లేకపోతే ఎక్కడికైనా పోతారా?" అడిగాడు.

"నువ్వు బయటికి పోతావా?"

"అవునండి. ఎప్పటికప్పుడే సాలర్ జంగ్ మ్యూజియం చూద్దామనుకోడం కాని ఇంతవరకూ చూడటానికి కుదరలేదు. సాయంత్రంలోపుగా చూసి వచ్చెయ్యొచ్చు."

"పోనీ మనంకూడా పోదాం నాన్నా. మనమూ చూడలేదు. సాయంత్రం వరకూ ఇక్కడ ఏంచేస్తాం?" అంది రాధ.

"నేను రాలేనమ్మా. బడలికగా ఉంది. నీకు అంతగా చూడాలని ఉంటే ఆయనతో వెళ్ళమ్మా" అని రాధతో అని "చూడు నాయనా నీతోటి రాధనికూడా తీసుకుపోకూడదూ?"

"దానికేముందండి. అలాగే రమ్మనండి" అన్నాడు మూర్తి.

మరో అయిదు నిమిషాల్లో మూర్తీ, రాధా స్టేషను బయటికి వచ్చారు. బస్సులో ఒకే సీటులో కూర్చున్నారు. ఆ అమ్మాయికి ఎక్కడ తగులుతానో ఆ అమ్మాయి ఏమనుకుంటుందో అని చాలా జాగ్రత్తగా కూర్చున్నాడు మూర్తి.

"మీకు ఈ ఊరు బాగా తెలుసు ననుకుంటా?" ప్రశ్నించింది రాధ.

"అవునండి. ఈ ఊరు నా [illegible] వచ్చాను" జవాబిచ్చాడు మూర్తి.

బస్సులోనించి ఏవో బిల్డింగ్స్ చూపించి అదేమిటి? ఇదేమిటి? అని అడుగుతోంది రాధ. మూర్తి వాటను గురించి తనకు తెలిసినంత వరకూ చెబుతున్నాడు. సాలార్ జంగ్ మ్యూజియం చేరారు. పర్సు తీసింది రాధ.

"మనం తిరిగి స్టేషన్ చేరేవరకూ అలా చెయ్యకండి" అన్నాడు మూర్తి, పర్సు తీసినందుకు రాధను వారిస్తూ.

"అబ్బే! అదేమిటండీ అనవసరమయిన ఖర్చు మీకెందుకూ?" అంది రాధ.

"చూడండీ! మీకంటే నేను పెద్దవాడిని. పైగా ఉద్యోగస్థుడిని కూడా. మీరు మళ్ళీ అలాచేస్తే నాకు కష్టంగా ఉంటుందండీ" అన్నాడు మూర్తి.

"సరేలెండి" అంటూ అయిష్టంగానే పర్సు మూసేసింది రాధ.

సాలార్ జంగ్ మ్యూజియం దాదాపుగా పూర్తిగా చూసేసారు. మూర్తి ఆ మ్యూజియంని గురించి తనకు తెలిసినదంతా చెబుతున్నాడు. కొన్నికొన్ని విగ్రహాలూ, చిత్రాలూ చూసినప్పుడు ఒకరివైపు ఒకరు చూసుకుంటున్నారు అనుకోకుండా.

ఆఖరిగదుల్లో ఒకగదిలో ఒక పాలరాతి విగ్రహందగ్గర అలాచూస్తూ నిలుచుండిపోయింది రాధ. అలా చూస్తూ "చూడండీ! ఆ పాలరాయిలో అంత అందమైన మొహం పైగా పరదాకూడా చెక్కాడండీ! కాని అంత అందమైనమొహాలు రియల్ లైఫ్‌లో కనిపించవేమో!?" అంది రాధ.

"ఎందుకు ఉండరండీ? ఉంటారు. కాని అరుదు" అన్నాడు మూర్తి ఆమె మొహంవైపు చూస్తూ.

అలా ఎందుకు అన్నాడో అర్థంచేసుకోలేనంత చిన్నపిల్ల కాదు రాధ. "మీరు మరీ చెబుతారండీ!" అంటూ నవ్వేసింది రాధ కూడా.

సాలార్ జంగ్ మ్యూజియంచూసి సాయంత్రానికి స్టేషన్‌కి చేరారు.

"ఎలాఉందమ్మా?" అని అడిగాడు రాధ తండ్రి.

"చాలా బావుందినాన్నా. పైగా మూర్తి గారికి ఆ మ్యూజియంని గురించి చాలా తెలుసు, ఎక్కడ చదివారో కాని" అంది మూర్తిని అభినందిస్తూ.

* * *

రైలు వేగంగానే పోతోంది. ఆ పెద్దమనిషి మళ్ళీ మూర్తిని ప్రశ్నించాడు. "బొంబాయిలో ఎవరైనా తెలిసినవాళ్ళున్నారా?"

"లేరండీ" జవాబిచ్చాడు మూర్తి.

"అయితే ఎక్కడ మకాం చేస్తావు?"

"ఏదైనా హోటల్లో దిగుదామనుకొంటున్నానండీ" జవాబిచ్చాడు మూర్తి.

"హోటల్లో ఎందుకు రెండురోజులకోసం? మా యింట్లో దిగుదువుగానిలే" అన్నాడు ఆయన.

«అవస్థ ఎందుకు! ఏదో హోటల్లో దిగుతాములెండి" అన్నాడు ఎంతో సిగ్గుతో మూర్తి.

«చూడండి! ఇందాక నేను వప్పుకొన్నా- నేను మీకంటె పెద్దవాడినని వప్పుదాచెయ్యకున్నారు. ఇప్పుడు మా నాన్నగారు మీకంటె పెద్దవారుకదూ! ఆయన చెప్పినట్లు మాయింట్లోనే దిగుదురుగానిలెండి" అంది రాధ.

లోపల వాళ్ళఇంట్లో దిగుదామనిఉన్నా «అవస్థ ఎందుకులెండి! అన్నాడు మొహం అదోలాపెట్టి మూర్తి.

* * *

మర్నాడు మధ్యాహ్నం బొంబాయి చేరారు. ఎంతవద్దన్నా మూర్తి సామాను కూడా వాళ్ళకార్లో పెట్టించారు. వాళ్ళతో పాటు పార్సీ కాలనీలోఉన్న వాళ్ళింటికి పోక తప్పిందికాదు మూర్తికి. వాళ్ళఇంట్లో ఒక గది ఇచ్చారు మూర్తికి.

ఆఊరు పోయినతర్వాత మూర్తికి తెలిసిన మరోవిషయం ఏమిటంటే రాధ తల్లి లేనిపిల్ల అనీ, ఆమెను తండ్రి చాలా గారాబంగా చూసుకుంటాడనీ.

బొంబాయిలో నివసించే పిల్ల కాబట్టి చాలా చనువుగా మాట్లాడుతోంది రాధ. అప్పుడప్పుడు మూర్తే డిలికేట్ గా ఫీల్ అయ్యేవాడు.

సాయంత్రం ఏదో ఫ్రూట్ జ్యూస్ తీసుకువచ్చింది రాధ. మూర్తి డ్రెస్ చేసుకుంటున్నాడు. "ఎక్కడికైనాపోతారా?" ప్రశ్నించింది రాధ.

హేంగింగ్ గార్డెన్స్ వైపు పోదామనుకుంటున్నానని జవాబిచ్చాడు మూర్తి. అనుకోకుండా తనుకూడా వస్తానంటూ రెడీ అయింది రాధ. రాధ తండ్రి ఏదో పనుందంటూ కారుమీద బయటకుపోయాడు.

* * *

మూర్తీ, రాధా హేంగింగ్ గార్డెన్స్ చూసి ఎదురుగుండా ఉన్న కమలా నెహ్రూ పార్కులో కూర్చున్నారు సముద్రంవైపు చూస్తూ. అక్కడ వాతావరణం చాలా నిశ్శబ్దంగాఉంది. మూర్తీ, రాధాకూడా మాట్లాడకుండా కూర్చున్నారు.

ఇంతలో వెనకనుంచి ఎవరోఒకఅమ్మాయి హిందీలో రాధను పలుకరించింది. హిందీలోనే జవాబుచెప్పింది రాధ. మూర్తికి పరిచయంచేసింది ఆమెడికల్ కాలేజీ స్టూడెంట్ భారతిని. అప్పటినుంచీ ఆంగ్లంలోనే జరిగింది సంభాషణ. కొంతసేపు తర్వాత "మా కాలేజీవాళ్ళు ఎల్లుండి లోనవాలా పిక్నిక్ పోతున్నాం. నువ్వు ఊళ్లో లేవనుకున్నాము. నువ్వుకూడా వచ్చావు" అంటూ సంతోషం వ్యక్తపరిచింది భారతి.

మళ్ళీ రాధ హిందీలో ఏదో చెప్పింది. వెంటనే భారతి మూర్తినికూడా పిక్నిక్ కి రమ్మని ఆహ్వానించింది. మూర్తి తనకి ఇంటర్వ్యూ పొద్దున్నే అయిపోతుందని ఆ సాయంత్రమే వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నానని జవాబిచ్చాడు. భారతి అంతగా బలవంతపెట్టలేదు. ముగ్గురూ వెళ్ళిపోవడానికి లేచారు.

"నేను ఆయన్ను తీసుకువస్తాలే. ఆయనకు కూడా ఒక గెస్ట్ టికెట్ తీసుకో" అంది రాధ భారతితో ఎంతో ధీమాగా.

* * *

మర్నాడు పొద్దున్న తనకున్న సూట్లలో మంచిసూట్ వేసుకొని ట్రిమ్ గా తయారయి ఇంటర్వ్యూకి పోతున్నాడు మూర్తి. రాధ "బెస్టు ఆఫ్ లక్" చెప్పింది. రాధతండ్రి మూర్తిని ఆ కంపెనీదగ్గర దింపి ఆఫీసుకు పోయాడు.

సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే "ఎలా ఉంది నాయనా ఇంటర్వ్యూ" అని అడిగారు రాధ తండ్రి.

"అది ఇంటర్వ్యూ ఏమిటండీ? నీ పేరేమిటి? ఏవూరినుంచి వచ్చావ్? రేపు యీ ఊళ్లో ఉంటావా? ఈ ఫారాన్ని నీకు ఉత్తరం వ్రాయాలంటే ఏ అడ్రస్ కి వ్రాయాలి?... ఇవేనండి వాళ్ళడిగిన ప్రశ్నలు. ఎడ్రస్ మీ కేరాఫ్ ఇచ్చాను. బహుశా రేపు పొద్దుటికి వస్తుంది రిగ్రెట్స్. నేను రేపుపొద్దున రైలులో పోదామనుకుంటున్నానండీ" అన్నాడు కొంచెం నిరుత్సాహంగా మూర్తి.

"రేపు పోస్టు చూసుకుని ఎల్లుండి రైలులో పోదువుగానిలే" అన్నాడు రాధతండ్రి.

"ఎందుకండీ! మీకు అనవసరంగా శ్రమ" అన్నాడు మూర్తి.

"శ్రమ ఏమిటోయ్! ఏదో మనవైపువాడివి. ఈమాత్రందానికి ఏమీ ఫరవాలేదులే."

ఇంతలో రాధ "నాన్నా రేపు మెడికల్ కాలేజీవాళ్ళు లోనవాలా పిక్నిక్ పోతున్నారు. భారతి మమ్మల్ని పిలిచింది. పోతాం నాన్నా" అంది రాధ.

"నీ యిష్టం."

ఏమీ అనలేకపోయాడు మూర్తి.

* * *

ఎలెక్ట్రిక్ ట్రెయిన్ వాయువేగ మనోవేగాలతో పోతోంది. అసలే బొంబాయి విద్యార్థులూ, విద్యార్థినులునూ, అందులోనూ మెడికల్ కాలేజీవాళ్ళు. ఇంక వాళ్ళ అల్లరేమిటి! డ్యూయెట్లు పాడేవాళ్లు కొంతమంది, పేకాడేవాళ్ళు కొంతమంది. అసలు ఆడ మగ అన్నభేదం లేకుండా అల్లరి చేస్తున్నారు. మూర్తి వాళ్ళవైపు వింతగా చూస్తున్నాడు. ఇంతటిలో ఏం అయిందో! అన్నట్టుగా చూసింది రాధ మూర్తివైపు.

భారతి రాధని, మూర్తినీ మరికొంతమంది విద్యార్థులకి పరిచయం చేసింది. మెల్లిగా మూర్తీ, రాధా వాళ్ళతో పేకాటకి దిగేరు. రైలు రెండుగంటల్లోనే లోనవాలా చేరింది.

స్టేషన్నుంచి వాళ్ళు మకాంవేసే బంగ్లా దూరమువడంవల్ల స్టేషనులో రైలుదిగగానే అక్కడ సైకిలుషాపులో ఉన్న సైకిళ్ళన్నీ అద్దెకు తీసుకున్నారు. సరే. అక్కడితో ఆగితే బాగుండును. ఒక్కొక్క విద్యార్థి తన మిత్రురాలిని, అక్కడ మెడికల్ కాలేజీ అలవాటుచొప్పున, సైకిలుమీద కూర్చోపెట్టి ప్రయాణం అయ్యారు. అలా కూర్చోడానికి ఇష్టంలేనివాళ్లు కొంతమంది విద్యార్థినులు లేడీస్ సైకిల్స్ తీసుకున్నారు. మూర్తి అటువంటి ఘట్టాలు సినిమాల్లో అప్పుడప్పుడుచూసి ఇది సంభవమేనా? అనుకుంటూ ఉండేవాడు. ఇప్పుడు తన కళ్ళతో తనుచూసి ఆశ్చర్యంగా ఇంకా అలాగే చూస్తూ నుంచొన్నాడు మూర్తి. రాధకూడా అక్కడే నుంచొనివుంది.

ఇంతలో భారతి అక్కడికివచ్చి "మీరింకా ఇక్కడే వున్నారా? ఓ! అన్నట్టు

(61-వ పేజీచూడండి)

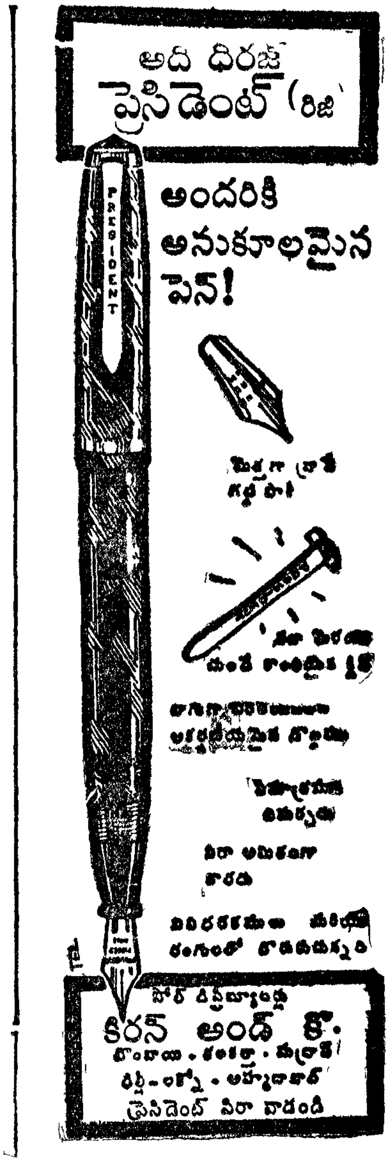

ప్రయాణంలో ప్రణయం

(23-వ పేజీ తరువాయి)

నీకు సైకిల్ తొక్కడం రాదుగా" అని రాధతో అని మూర్తివైపు చూస్తూ "మీకు సైకిలు తొక్కడం వచ్చునా" అంది.

వచ్చునన్నట్లుగా తలూపాడు మూర్తి.

"మీరు బండిమీదవస్తే మీకు కంపెనీ ఉండదు. మీ ఇద్దరూ ఒక సైకిలు మీద ఎందుకు రాకూడదూ?" ఆంగ్లంలోనే ప్రశ్నించింది భారతి.

మూర్తికి ఏం జవాబు ఇవ్వాలో తెలీక రాధవైపు చూశాడు. నవ్వేసింది రాధ తన కేమీ అభ్యంతరం లేనట్లు. ఇంకేం! రాధను ముందర కూర్చోపెట్టి సైకిలు తొక్కుతున్నాడు మూర్తి. ముందరకూర్చున్న రాధ బొంబాయి కాలేజీలను గురించీ, విద్యార్థులను గురించీ, వాళ్ళెంత సోషల్ గా ఉంటారో అన్నీ చెబుతోంది కబుర్లు చెప్పుకుంటూనే ఆ బంగళాకి చేరారు వాళ్ళందరూ కలసి.

కాఫీ, ఫలహారాలు పూర్తిఅయ్యాక ఎవరికి ఇష్టమయిన ఆటల్లోకి వాళ్లు వెళ్ళిపోయారు. రాధా, మూర్తీ పేకాట కేరమ్స్ మొదలూ "ఆన్ ఏన్ ఐలెండ్ విత్ యూ", "పాసింగ్ త్రూ ఏ రింగ్" ఆటలవరకు పార్ట్‌నర్స్‌గానే ఉన్నారు. కొద్ది సేపట్లోనే మూర్తీ, రాధల కొత్తదనంపోయి వాళ్ళుకూడా మెడికల్ కాలేజీ విద్యార్థులతో కలిసిపోయారు.

సాయంత్రం మళ్లీ సైకిల్ మీద కార్లా గుహలు చూడటానికి పోయారు. సుమారు పదిమైళ్ళ దూరం వున్నా మూర్తికి రాధను సైకిలుమీద తీసుకుపోవడం అట్టే అంతకష్టం అనిపించలేదు దారిపొడుగునా ఏవో కబుర్లు చెబుతూనేవుంది రాధ. ఏదో ఎలిఫెంటా కేవ్స్‌ను గురించీ, ఆరేమిల్క్ కాలనీ ఎటువంటి పిక్నిక్ స్పాట్లో — ఒకటేమిటి? వదురూ బెదురూ లేకుండా మాటాడుతోంది. మొత్తంమీద మెడికల్ కాలేజీ పిక్నిక్ ధర్మమా అని మూర్తీ రాధలు ఎంతో సన్నిహితు లయ్యారు. సాయంత్రానికి పిక్నిక్ నుంచి తిరిగివచ్చారు బొంబాయికి.

అంతవరకూ మూర్తి తను అంత్రక్రితంరోజు ఇంటర్వ్యూకి వెళ్లానన్న సంగతే మర్చిపోయాడు. ఇంటికిచేరిన వంటనే రాధతండ్రి మూర్తికి ఏదో ఒకకవరు ఇచ్చేటప్పటికి తన ఇంటర్వ్యూ సంగతి జ్ఞాపకంవచ్చి ఎంతో ఆశతో తెరిచాడు ఆ ఉత్తరాన్ని. ఒక్క గుక్కలో ఉత్తరం చదివేసి ఆశ్చర్యంగా "నన్ను ఎపాయింట్ చేశారండీ పదిరోజులు జాయినింగ్ టైమ్ ఇచ్చారు. అయినా వాళ్ళు నన్నడిగిన ప్రశ్నలనుబట్టి నాకు కొంచెం కూడా ఆశలేదు.

ఇంకా అతను చెప్పడం పూర్తికాకుండానే రెండు గొంతులు కంగ్రాచులేషన్స్ చెప్పాయి.

"నేను రేపుమధ్యాహ్నం రైలులోపోతానండీ. జాయినింగ్ టైమ్ పదిరోజులేవుంది" అన్నాడు మూర్తి.

"సరే నీయిష్టం. కాని ఇంతవరకూ నీతో చెప్పలేదు. చెబితే మొహమాటపడతావేమోనని. మీనాన్న పరంధామారావు నాకు చిన్నతనంలో క్లాస్‌మేట్. ఏదో చిన్నప్లాటు దొరికేవరకూ మాఇంట్లోనే ఉండువుగానిలే మీ నాన్నని రమణారావు అడిగాడని చెప్పు"

ఏమిటీ! మూర్తితండ్రి మీనాన్న హితుడా? ఇంతవరకూ చెప్పారుకాదేం? అన్నట్లుగా చూసింది రాధ.

మూర్తి ప్రయాణానికి రాధ ఏమీ అడు పెట్టలేదు ఎలాగా ఓ వారంరోజుల్లో తిరిగి వస్తాడుకదా అని మర్నాడు పొద్దున్న రాధని తీసుకు షాపింగ్‌కి బయలుదేరాడు మూర్తి. మూర్తి చెల్లెలికీ మూర్తి తల్లికీ చీరెలు అని సెలెక్ట్ చేసి పెట్టింది రాధ.

మూర్తి, రమణరావు రాధల ఆదరాభిమానాలకు ధన్యవాదాలు చెప్పి మధ్యాహ్నం రైలులో బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు.

రాజమండ్రీ చేరగానే రమణారావుగారిని గురించి, ఆయన తనకు చేసిన మర్యాదలను గురించీ తెగ పొడిగాడు మూర్తి.

"ఓ రమణగాడా! ఇప్పుడేదో కంపెనీకి డైరెక్టర్ అనుకుంటా. చూసి చాలారోజులయ్యింది. వాళ్ళూ మనవాళ్ళేరా. వాళ్ళది అసలు కాకినాడ," అన్నాడు రమణారావుగారిని గురించి పరంధామారావుగారు.

* * *

పదిరోజులు లోపులోనే డ్యూటీలో జాయినయ్యాడు మూర్తి. కాని మూర్తి రమణారావుగారి ఇంట్లో దిగకుండా ఏదో హోటల్లో మకాం చేశాడు. కాని డ్యూటీలో జేరినరోజు రమణరావుగారింటికి పోయి ఆ విషయం చెప్పివచ్చాడు.

రమణరావుగారూ, ముఖ్యంగా రాధా, మూర్తి ఏదోహోటల్లో దిగినందుకు చాలా బాధపడ్డారు. మూర్తి ఏదో సర్దిచెప్పేశాడు, మంచి ప్లాట్ దొరకడానికి చాలాకాలం పడుతుందనీ, అంతవరకూ వారింట్లో ఉండటానికి మొహమాటంగా ఉంటుందనీ.

మూర్తి తిరిగి తనరూమ్‌కి పోతుంటే వీలైనప్పుడు వచ్చి కనిపిస్తూ ఉండమనినీ ఆహ్వానించారు రమణారావుగారు.

"ప్రతీ ఆదివారం వస్తూఉండండి" అంది రాధ. ఇకనేం! మూర్తికి కావలసింది కూడా అదే. అది మొదలు ప్రతి ఆదివారమూ ఏదో పిక్నిక్‌లకో, సినిమాలకో పోతూనే ఉండేవారు ఆ ముగ్గురూను.

ఒకరోజు మూర్తికి పరంధామారావు గారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరంవచ్చింది, ఆయనకి రమణారావుగారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం వచ్చిందనీ, రాధని మూర్తికి ఇద్దా మనుకుంటున్నారనీ దానిమీద తన అభిప్రాయం వ్రాయమనీ .

అభిప్రాయం వ్రాయడానికేముంది !!! కొద్దిరోజుల్లోనే మిస్ రాధ మిసెస్ రాధా మూర్తి అయింది

తర్వాత కొద్దిరోజులకి మూర్తికి తెలిసిన విషయా లేమిటంటే. తను రమణారావుగారిని రైలులో కలుసుకోనేటప్పటికే రమణారావుగారు తయారుచేసిన పెళ్ళికొడుకుల జాబితాలో మూర్తిపేరు ఉందనీ, తను పని చేస్తున్న కంపెనీడైరెక్టర్లలోఒకాయన రమణారావుగారికి ఆప్తమిత్రుడనీ,ఆయనరికమెండేషనవల్లనే తనుచేస్తున్న ఉద్యోగం వచ్చిందనీనూ కాని ఆ విషయాలు అప్పుడే ఎందుకు చెప్పలేదో తనకి!!!! అర్థంకాలేదు మూర్తికి.

★

ఎదురు చూస్తున్నాను మా పిల్లలిద్దరూ బాగున్నారు.

ఇట్లు,

అననూయా."

ఉత్తరం చదివిన తర్వాత—ప్రభాకర్ మూప్పగా కూలిపోయాడు. తన చెల్లెలి సౌభాగ్యం కోసం—తన సొమ్మును తాకట్టు పెట్టి—ఆ డబ్బును సహాయంగా పంపి, తన ఉత్తమ గుణాన్ని నిదర్శనం చేసుకున్న కమల అంతర్భావాన్ని గ్రహించలేక—తొందరపడి ఆవేశంలో చేయిచేసుకున్న పాపానికి ప్రాయశ్చితంగా—

వెనక వాకిట్లో-ఒంటరిగా కూర్చుని చదువుకుంటున్న కమల — కాలు కాలినపిల్లిలా వచ్చి, తన చెంత కూర్చున్న ప్రభాకర్‌ను చూసీ-చూడనట్టుండి పోయింది.

"కమలా!. ... కోపమా?" అని ప్రశ్నించాడు జాలిగా. జరిగిందేదో తెలుసుకోడానికి ఆట్టేసేపు పట్టలేదు కమలకు.

"నీ డబ్బు నా చెల్లెలికి సహాయపడిందన్న సంగతి నాకెందుకు ముందే చెప్పలేదు, కమలా" అన్నాడు భర్త.

"ఎవరికి పంపించానన్న సంగతి చెప్పక ముందే, మీరు నన్ను కొట్టేశారుగా!" అని దెప్పిపొడిచినట్టు అంది కమల.

"తప్పు తప్పు! – ఇకమీదెప్పుడూ నిన్నే విగ్రంగానూ అపార్థంచేసుకోను! మగవల మనస్సును అర్థంచేసుకోని మగవాళ్లలో— నేనూ ఒకణ్ణి!" అని లెంపలు వేసుకోబోయిన భర్త చేతుల్ని మందహాసంతో వారించింది కమల

★